

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.381 van 16 mei 2012
in de zaak A. 204.712/IX-7652**

In zake: Koen EECKHAUT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Goossens
kantoor houdend te 3390 Tielt-Winge
Kraasbeekstraat 41
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de LOKALE POLITIEZONE REGIO PUYENBROECK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom De Sutter
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 3 mei 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van het politiecollege van de lokale politiezone Regio Puyenbroeck van 28 april 2012 waarbij de voorlopige schorsing van Koen Eeckhaut bij ordemaatregel wordt verlengd voor de duur van vier maanden van 1 mei 2012 tot en met 31 augustus 2012, met inhouding van 15 % van zijn brutowedde.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 mei 2012.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Wim Goossens, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Tom De Sutter, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is bij koninklijk besluit van 30 november 2001 aangesteld tot korpschef van de lokale politiezone Regio Puyenbroeck, die de gemeenten Lochristi, Moerbeke, Wachtebeke en Zelzate omvat. Verzoekers mandaat van korpschef werd laatst bij koninklijk besluit van 12 september 2011 met ingang van 21 januari 2012 voor vijf jaar hernieuwd.

3.2. Op 19 september 2011 beslist de politieraad van de voornoemde politiezone dat een opdracht zal worden gegund voor “de renting van drie voertuigen, zijnde een voertuig type personenwagen, een voertuig voor meerdere doeleinden (monovolume) en een politievoertuig type break”. De politieraad beslist dat de opdracht zal worden gegund door middel van een algemene offerteaanvraag. Hij keurt tevens het bestek goed. De opdracht is op 11 juli 2011 bekendgemaakt.

3.3. Reeds op 26 juli 2011 heeft de verzoeker contact opgenomen met één van de mogelijke inschrijvers, CIAC Fleet, een onderneming die in het verleden reeds meermaals met succes heeft ingeschreven voor gelijkaardige opdrachten van de verwerende partij.

In verzoekers e-mailbericht aan CIAC Fleet is het volgende vermeld:

“Onlangs ontving u ons ‘lastenboek voor opdracht van leveringen nr. BS/5416/03/2011 VAN 06/07/2011’.

In dit dossier is er sprake van een derde voertuig, meer bepaald PERCEEL 3: 1 POLITIEVOERTUIG MEERDERE DOELEINDEN TYPE BREAK.

De kans bestaat dat dit niet doorgaat en ik opteer voor een nieuw voertuig voor mezelf. Ik had graag vernomen of u enerzijds volvo's in uw gamma heeft en anderzijds wat de configuratie hieronder vermeld maandelijks zou kosten.

Indien dit binnen ons budget zou passen zouden wij eind augustus voor dit voertuig opteren en er opnieuw de markt mee bevragen.

Volvo XC60 D3 (163Pk), manuele zesversnellingsbak summum, exterieurkleur 481 Cosmic White metallic, Xenium Pack XC60.

(6 jaar leasing 150 000 Km. Mocht dit echter niet mogelijk zijn: 5 jaar leasing en 125 000 Km)”.

3.4. Op 27 september 2011 wordt door politiecommissaris P. Van De Voorde een gunningsverslag opgesteld op basis van de ingediende offertes. Dit gunningsverslag wordt betekend aan de niet in aanmerking genomen inschrijvers.

3.5. Op 17 oktober 2011 beslist de politieraad op grond van het gunningsverslag om het perceel 2 niet te gunnen en de percelen 1 en 3 te gunnen aan CIAC Fleet. De percelen 1 en 3 betreffen respectievelijk een Opel Astra Essentia en een Opel Astra Sport. Beide contracten hebben een looptijd van 60 maanden of 100.000 km, overeenkomstig de voorwaarden van het bestek. De maandelijkse huurprijs voor de wagen onder perceel 1 bedraagt 577,27 euro. De maandelijkse huurprijs voor de wagen onder perceel 3 bedraagt 703,84 euro.

3.6. Op 18 oktober 2011 wordt de gunning van de percelen 1 en 3 betekend aan CIAC Fleet. Het gunningsverslag is bijgevoegd.

3.7. De verwerende partij geeft in haar nota voorts het hierna volgende relaas, dat ter terechtzitting niet is tegengesproken door de verzoeker.

De verzoeker heeft noch aan het politiecollege, noch aan de politieraad kennis gegeven van enige gewijzigde intentie met betrekking tot de huur van de gegunde wagens. Slechts na de officiële beslissing van de politieraad blijkt dat de verzoeker CIAC Fleet heeft gecontacteerd met betrekking tot de levering van een ander voertuig, met name een Volvo XC60 D3. Politiecommissaris P. Van De Voorde heeft hieromtrent reeds op 27 september 2011 een vertrouwelijk schrijven gericht aan de zonesecretaris nadat hem een offerte vanwege CIAC Fleet had bereikt voor een Volvo XC60 D3. Op 4 oktober 2011 heeft de verzoeker een contract ondertekend met CIAC Fleet voor de huur van een Volvo XC60 D3 voor een periode van 72 maanden of 150.000 km. De maandelijkse huurprijs bedraagt 864,48 euro. Politiecommissaris P. Van De Voorde heeft geweigerd het contract te ondertekenen wegens strijdigheid met de wetgeving betreffende de overheidsopdrachten. Op 31 januari 2012 wordt aan de voorzitter van het politiecollege gemeld dat het kwestieuze voertuig door de verzoeker werd afgehaald. Vervolgens vraagt de voorzitter, samen met de leden van het managementteam, de verzoeker om uitleg.

3.8. Op 1 februari 2012 pleegt de voorzitter van het politiecollege, samen met de adjunct-korpschef, overleg met de procureur des Konings te Gent. Op 7 februari 2012 deelt de procureur des Konings aan de voorzitter van het politiecollege mede dat er ten laste van de verzoeker een opsporingsonderzoek is opgestart.

3.9. Op 8 februari 2012 richt de verzoeker een e-mailbericht aan de zonesecretaris en de leden van het politiecollege met informatie en zijn zienswijze op de problematiek die aan de orde is. Hij heeft ondertussen meegedeeld dat het contract met CIAC Fleet voor de huur van een Volvo XC60 D3 is ontbonden en dat

hij persoonlijk zal instaan voor de schadevergoeding die CIAC Fleet zal vorderen voor de verbreking van de overeenkomst.

3.10. Op 9 februari 2012 beslist het politiecollege dat de verzoeker zal worden gehoord over een voorstel om hem voorlopig te schorsen “in het kader van een opsporingsonderzoek” voor een termijn van vier maanden met inhouding van 25 % van zijn brutowedde.

3.11. Op 13 februari 2012 wordt de verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, door het politiecollege gehoord. De verzoeker legt een verweerschrift neer.

3.12. Diezelfde dag nog beslist het politiecollege om de verzoeker bij ordemaatregel voorlopig te schorsen van 14 februari 2012 tot en met 30 april 2012, met inhouding van 25 % van zijn brutowedde.

De verzoeker heeft op 1 maart 2012 tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing ingesteld (zaak A. 203.858/IX-7562). Bij arrest nr. 219.374 van heden wordt de vordering tot schorsing verworpen.

3.13. Op 19 maart 2012 richten de leden van het managementteam een brief tot de burgemeesters van de politiezone waarin zij uiteenzetten dat zij niet meer met de verzoeker kunnen samenwerken “niet van op afstand en nog minder onder een en hetzelfde dak en dit wegens menige aspecten”.

3.14. Met een brief van 26 maart 2012 informeert de voorzitter van het politiecollege bij de procureur des Konings naar de stand van het lopende opsporingsonderzoek en de geschatte einddatum. Hij vraagt tevens inzage en kopie van het dossier.

De procureur des Konings antwoordt op 4 april 2012 dat de leden van het Comité P, die onder zijn leiding het onderzoek voeren, de hoogste prioriteit geven aan dit onderzoek, maar dat het nog voorbarig is een einddatum voorop te stellen. Ook het verzoek om inzage en kopie van het dossier beschouwt hij als voorbarig.

3.15. Op 29 maart 2012 beslist het politiecollege als gewone tuchtoverheid om de hogere tuchtoverheid te adiëren, met name de minister van Binnenlandse Zaken.

3.16. Op 26 april 2012 wordt de verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, opnieuw door het politiecollege gehoord. Hij legt een verweerschrift neer.

3.17. Op 28 april 2012 beslist het politiecollege om verzoekers voorlopige schorsing met vier maanden te verlengen van 1 mei 2012 tot en met 31 augustus 2012, met inhouding van 15 % van zijn brutowedde.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Verzoek tot samenvoeging met de zaak A. 203.858/IX-7562

4. De verzoeker vraagt de samenvoeging van de voorliggende zaak met de zaak A. 203.858/IX-7562 waarin hij de schorsing vordert van de beslissing van het politiecollege van 13 februari 2012 om hem voorlopig te schorsen van 14 februari 2012 tot en met 30 april 2012, met inhouding van 25 % van zijn brutowedde. Hij betoogt dat de bestreden beslissing in de voorliggende zaak de bestreden beslissing in de zaak A. 203.858/IX-7562 als het ware heeft vervangen, aangezien ze zijn toestand niet heeft gewijzigd. Volgens de verzoeker zijn de beide beslissingen onlosmakelijk met elkaar verbonden. Een verlenging van de voorlopige schorsing is immers onmogelijk zonder een eerste voorlopige schorsing. De verlenging van de voorlopige schorsing is een gevolgakte van de

eerste voorlopige schorsing en vindt er haar rechtsgrond in. De onwettigheid van de eerste voorlopige schorsing tast dan ook de wettigheid van de verlenging ervan aan. De verzoeker besluit dat de beide zaken moeten worden samengevoegd wegens hun samenhang.

Beoordeling

5. Het standpunt van de verzoeker dat de bestreden beslissing in de voorliggende zaak de bestreden beslissing in de zaak A. 203.858/IX-7562 “als het ware [heeft] vervangen”, kan niet worden bijgevalen. Dit zou enkel het geval zijn indien de eerstgenoemde beslissing de laatstgenoemde beslissing *ab initio* zou hebben vervangen, wat niet zo is. De laatstgenoemde beslissing heeft uitwerking gehad tot 30 april 2012, de eerstgenoemde beslissing heeft uitwerking gekregen vanaf 1 mei 2012. Het betreft bijgevolg twee van elkaar te onderscheiden beslissingen. De omstandigheid dat slechts tot de “verlenging” van een voorlopige schorsing wordt besloten nadat eerder een voorlopige schorsing werd opgelegd, neemt niet weg dat de beslissing tot “verlenging” slechts regelmatig tot stand kan komen na een geheel nieuwe beoordeling van de voorwaarden om voorlopig te schorsen. De beslissing tot het opleggen van een voorlopige schorsing en de daaropvolgende beslissingen tot verlenging van de voorlopige schorsing staan dan ook los van elkaar en de eventuele onwettigheid van een vroegere beslissing tot voorlopige schorsing tast de wettigheid van de daaropvolgende beslissingen tot verlenging niet aan. Er is dan ook geen juridische samenhang tussen de beide voornoemde zaken die tot een samenvoeging ervan noopt. Het voorgaande sluit niet uit dat de goede rechtsbedeling ook gediend kan zijn met een samenvoeging van zaken die in feite nauw met elkaar verbonden zijn en dezelfde rechtsvragen oproepen. Te dezen lijkt dit in de huidige stand van de rechtspleging niet het geval, daar in de onderhavige zaak een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorligt, die minstens deels volgens andere procedurevoorschriften wordt behandeld dan de gewone vordering tot schorsing die in de zaak A. 203.858/IX-7562 voorligt.

Er is in de huidige stand van de rechtspleging dan ook geen aanleiding om in te gaan op de vraag van de verzoeker tot samenvoeging van de beide zaken.

V. Onderzoek van de vordering

6. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

Onderzoek van de middelen

A. Eerste, tweede, derde, vierde, vijfde, zevende en negende middel

Uiteenzetting van de middelen

7. In een eerste middel voert de verzoeker aan dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt, doordat ze voorbijgaat aan de rol die commissaris P. Van De Voorde bij de administratieve behandeling van de kwestieuze overheidsopdracht heeft gespeeld, ze voorts niet onderzoekt of de voornoemde commissaris fouten heeft begaan en ze ten slotte verzoekers kritiek op de vertrouwelijke nota van de voornoemde commissaris van 27 september 2011 zonder meer als niet-dienstig terzijde schuift.

In een tweede middel laat de verzoeker gelden dat de bestreden beslissing aangetast is door een motiveringsgebrek, doordat ze in de uiteenzetting van de feiten vermeldt dat hij aan CIAC Fleet heeft gevraagd om een ander voertuig te leveren, met name een Volvo, terwijl hij in zijn e-mailbericht van

26 juli 2011 slechts heeft vermeld dat indien de voornoemde wagen binnen het budget zou vallen, opnieuw de markt zou worden bevestigd.

In een derde middel stelt de verzoeker dat de bestreden beslissing ten onrechte ervan uitgaat dat hij handelingen heeft gesteld met slechte budgettaire implicaties. Ook hierin onderkent hij een motiveringsgebrek.

In een vierde middel voert de verzoeker aan dat de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden, doordat de verwerende partij hem verwijt dat hij heeft getekend voor een wagen die niet de beste was volgens de openbare aanbesteding, terwijl de beide wagens die door het bestuur werden gekozen evenmin voldoen aan de vereisten van het lastenboek en de Volvo daarentegen beantwoordt aan de door het bestuur gewenste cilinderinhoud. De bestreden beslissing geeft bovendien geen antwoord op dit middel dat door de verzoeker reeds ter gelegenheid van het verhoor is aangevoerd.

In een vijfde middel betoogt de verzoeker dat hij om nakende prijsstijgingen te vermijden heeft gehandeld in het licht van artikel 44 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, dat aan de korpschef de bevoegdheid verleent om elke maatregel te nemen die noodzakelijk is voor de goede werking van het korps. De verzoeker stelt dat omdat CIAC Fleet de laatste jaren bijna altijd als beste uit de gunningsprocedures komt, hij “er dan ook geen graten in zag om enigszins op de vervulling van de formaliteiten vooruit te lopen”. De bestreden beslissing heeft op dit argument niet geantwoord, niettegenstaande hij het ook reeds tijdens het verhoor heeft laten gelden. De verzoeker acht daarom andermaal de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

In een zevende middel voert de verzoeker aan dat de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden, doordat de verwerende partij stelt dat hij aan CIAC Fleet heeft gevraagd om een ander voertuig te leveren voor perceel 1, terwijl dit een onjuiste voorstelling van zaken is

aangezien hij met zijn e-mailbericht van 26 juli 2011 aan de voornoemde firma een vraag heeft gesteld in verband met perceel 3.

In een negende middel laat de verzoeker gelden dat de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden, doordat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld dat hij reeds beschikt over een dienstvoertuig. Volgens de verzoeker had hij geenszins nood aan een nieuw voertuig.

Beoordeling

8. De voormelde middelen kunnen gezamenlijk worden beoordeeld. Ze hebben immers alle betrekking op de motivering omtrent de feiten die aan de verzoeker ten laste worden gelegd. Ze verwijten de bestreden beslissing geen oog te hebben gehad voor bepaalde aspecten die deze feiten en de betrokkenheid van de verzoeker in een ander daglicht kunnen stellen en waarop de verzoeker reeds tijdens het verhoor heeft gewezen. De verzoeker gaat aldus ervan uit dat de verwerende partij reeds de plicht had de feiten en hun precieze draagwijdte volledig uit te klaren en te bewijzen en een antwoord te geven op verzoekers argumentatie daaromtrent, vooraleer zij een beslissing kon nemen over zijn voorlopige schorsing. Het bewijs van de feiten en van het aandeel van de verzoeker daarin, is evenwel niet van belang voor de beoordeling van de mogelijkheid om een voorlopige schorsing bij ordemaatregel op te leggen. Uit artikel 59, eerste lid, van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna: de tuchtwet) volgt dat voor het opleggen van een voorlopige schorsing bij ordemaatregel twee voorwaarden vervuld dienen te zijn, met name moet vooreerst een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek lopen of een strafvervolgning ingesteld zijn, en moet voorts de aanwezigheid van het betrokken personeelslid bij de lokale politie onverenigbaar zijn met het belang van de dienst. Om de voorlopige schorsing in rechte te kunnen verantwoorden moest de verwerende partij bijgevolg nog niet aantonen dat de feiten bewezen zijn, aan de verzoeker kunnen worden toegerekend

en een tuchtvergriep uitmaken en moest zij de argumenten van de verzoeker ten aanzien van die feiten niet beantwoorden.

De bestreden beslissing lijkt in dit verband overigens terecht te overwegen dat “los van mogelijke nuancerings, onduidelijkheden die tijdens een onderzoek nog moeten worden uitgeklaard en (vermeende) andere vergissingen en onregelmatigheden (van derden)”, de verzoeker niet tegenspreekt dat hij contact heeft opgenomen met één van de mogelijke inschrijvers op een overheidsopdracht vooraleer een offerte werd ingediend, dat hij een contract heeft gesloten met CIAC Fleet voor de huur van een Volvo XC60 D3 met van de opdracht afwijkende voorwaarden en dat hij noch het politiecollege, noch de politieraad ter gelegenheid van het nemen van de gunningsbeslissing heeft ingelicht over al dan niet gerechtvaardigde, gewijzigde intenties of een reeds ondertekende overeenkomst.

De desbetreffende middelen laten derhalve niet toe tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Het eerste, tweede, derde, vierde, vijfde, zevende en negende middel zijn derhalve niet dienstig.

B. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

9. De verzoeker voert in het middel de schending aan van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, “machtsoverschrijding” en “schending van de wet”.

De verzoeker betoogt dat de verwerende partij zijn voorlopige schorsing nodig acht om de rust te laten weerkeren, het onderzoek te kunnen uitvoeren, de werking van de dienst te herstellen en het goed functioneren ervan te waarborgen, maar dat uit niets blijkt dat er in het korps onrust zou heersen. Hij

argumenteert dat drie leden van het managementteam sinds begin oktober 2011 perfect op de hoogte waren van de leasing van de Volvo. Het managementteam heeft evenwel gedurende de volgende vier maanden in normale omstandigheden verder gewerkt. Verzoekers mandaat van korpschef werd met ingang van 21 januari 2012 nog opnieuw voor vijf jaar hernieuwd. Uit de twee opeenvolgende verlengingen van zijn mandaat blijkt volgens de verzoeker dat hij zijn job wel degelijk goed doet. De voorzitter van het politiecollege had reeds op 13 oktober 2011 kennis van de feiten, maar heeft geen actie ondernomen. De brief van het managementteam van 19 maart 2012, die nu plots opduikt, toont volgens de verzoeker niet aan dat verdere samenwerking onmogelijk is. Deze brief was er nog niet op het ogenblik dat de eerste beslissing tot het opleggen van een voorlopige schorsing werd genomen, wat bewijst dat de verwerende partij op dat tijdstip over geen enkel bewijs van enige vertrouwensbreuk met de leden van het korps beschikte. De verlenging van een niet-reglementaire voorlopige schorsing kan zelf ook niet-reglementair zijn. De verzoeker wijst erop dat hij meermaals heeft verzocht om te mogen komen werken in een lagere rang, maar dat de verwerende partij dit afwijst omdat dit niets wijzigt nu een korpschef geen ondergeschikt personeelslid is, terwijl hij precies vraagt om niet als korpschef te werken, wat op geen enkele wijze door de verwerende partij wordt beantwoord. Volgens de verzoeker toont de verwerende partij niet aan dat zijn aanwezigheid de goede werking van de dienst verstoort. Daarvoor is vereist dat zijn aanwezigheid werkelijk onverenigbaar is met het belang van de dienst en volstaat het niet dat de werking van de dienst wat stroever of minder goed zou zijn. Overigens kan volgens de verzoeker slechts sprake zijn van een onverenigbaarheid indien aan het personeelslid geen enkele andere bediening kan worden toevertrouwd, terwijl hij verzocht heeft om een andere functie uit te oefenen, maar op dit verzoek geen antwoord is gekomen.

Ter terechtzitting legt de verzoeker een schrijven neer van “een groep personeelsleden” van het korps waarin bezwaar wordt geopperd tegen hetgeen de verzoeker overkomt. De verzoeker leidt hieruit af dat er helemaal geen vertrouwensbreuk is met het personeel.

Beoordeling

10. In de bestreden beslissing wordt de onverenigbaarheid van de verdere aanwezigheid van de verzoeker met het belang van de dienst als volgt verantwoord en worden zijn bezwaren dienaangaande als volgt beantwoord:

“Het politiecollege stelt vooreerst vast dat de evaluatie van het mandaat van de korpschef en de recente verlenging ervan geen beletsel vormen voor het opleggen van een voorlopige schorsing. De grondslag voor de voorlopige schorsing ligt in een gegeven dat voor het politiecollege onbekend was op het ogenblik van de evaluatie van het mandaat van de korpschef en de recente verlenging ervan.

Het politiecollege stelt op basis van het gevoerde verweer en de neergelegde stukken vast dat het voornemen van de korpschef om de burgerrechtelijke gevolgen te dragen van de verbreking van het contract ondertekend met CIAC Fleet voor de huur van een Volvo XC60 D3 zich ondertussen zou hebben geconcretiseerd in een definitieve en rechtstreekse regeling met CIAC Fleet.

Deze definitieve regeling kan een gunstig element vormen in het kader van een eventuele tuchtprocedure. Het politiecollege zelf verwelkomt de definitieve regeling evenzeer. Het is evenwel een brug te ver om van de weeromstuit te beweren dat daarmee meteen de zaak van de baan zou zijn, er geen sprake meer zou zijn van enige vertrouwensbreuk of de onmiddellijke terugkeer van de korpschef verenigbaar zou zijn met het dienstbelang.

De definitieve regeling herstelt immers in eerste instantie en voornamelijk de (burgerrechtelijke) gevolgen van de mogelijke tuchtfeiten, maar doet geen afbreuk aan de mogelijke tuchtfeiten zelf en de al dan niet definitieve vertrouwensbreuk die zij hebben veroorzaakt.

Het politiecollege stelt vast dat de overwegingen in het voorstel met betrekking tot de onverenigbaarheid van de aanwezigheid van de korpschef met het belang van de dienst slechts beperkt worden betwist. Het verweer herhaalt grotendeels hetgeen ter gelegenheid van de eerste voorlopige schorsing is naar voor gebracht waarbij soms de gewijzigde context uit het oog wordt verloren. Zo kan thans in elk geval niet meer worden voorgehouden dat er geen vertrouwensbreuk bestaat met de leden van het managementteam. Evenzeer wordt voornamelijk verweer gevoerd met betrekking tot het laten wederkeren van de rust en het herstel van de werking van de dienst. In het voorstel wordt nochtans verwezen naar de brief van de leden van het managementteam van 19 maart 2012 en het feit dat de aanwezigheid van de korpschef op de dienst voor de afronding van het straf- en tuchtonderzoek niet van aard is om de goede

werking van de dienst te ondersteunen, wel integendeel eerder van aard om de goede werking van de dienst te hypothekeren.

Het politiecollege kan in alle redelijkheid van oordeel zijn dat uw aanwezigheid onverenigbaar is met het dienstbelang en de goede werking van de (veiligheids)dienst.

Vertrouwensbreuk ten aanzien van de bestuurlijke overheden

Het politiecollege meent dat de korpschef ten onrechte al te eenvoudig het onderscheid uit het oog verliest met betrekking tot enerzijds de vertrouwensbreuk ten aanzien van de bestuurlijke overheden en, anderzijds, de vertrouwensbreuk ten aanzien van de leden van het korps. Elk van beide verantwoordingen volstaat op zich om de aanwezigheid van de korpschef als (tijdelijk) onverenigbaar met het belang van de dienst te beschouwen.

De (tijdelijke) onverenigbaarheid van de aanwezigheid van de korpschef met het belang van de dienst kan niet ernstig worden betwist. Het feit dat de korpschef door zijn handelingen het vertrouwen van het politiecollege in de hoogste gezagsdrager van de lokale politie manifest heeft geschonden, kan niet worden ontkend. De hiervoor aangedragen verantwoording blijft ook nagenoeg onbesproken ter gelegenheid van het verweer van de korpschef. Het feit dat het een eerste en eenmalige inschattingsfout zou betreffen, doet geen afbreuk aan de thans bestaande vertrouwensbreuk.

De korpschef betwist de onrust die de mogelijke tuchtfeiten hebben veroorzaakt en aldus een vertrouwensbreuk doordat de burgemeester van Lochristi, tevens voorzitter van het politiecollege reeds maanden kennis zou hebben van de mogelijke tuchtfeiten en geen enkele actie heeft ondernomen.

Het politiecollege telt vooreerst vier burgemeesters en kan aldus niet worden teruggebracht tot de burgemeester van Lochristi.

De burgemeester van Lochristi is op 13 oktober 2011 door CP Luc Van Peteghem en CP Koen Van Poucke mondeling aangesproken - zonder in het bezit te worden gesteld van enig document - op een gerucht dat de verzoekende partij op eigen initiatief een Volvo zou hebben besteld. Hij heeft onmiddellijk daarop contact opgenomen met de bijzonder rekenplichtige om te verifiëren of deze kennis had van enige bestelbon of factuur met betrekking tot een nieuwe Volvo. De bijzonder rekenplichtige heeft hierop negatief geantwoord. Op dat ogenblik was er aldus slechts sprake van een niet bevestigd gerucht. De korpschef kan de burgemeester van Lochristi bezwaarlijk verwijten dat hij na de verificatie bij de bijzonder rekenplichtige het vertrouwen heeft behouden in de korpschef bij gebrek aan bewijsstuk. Het verwijt van de korpschef komt er op neer dat de burgemeester van Lochristi ten onrechte (te lang) vertrouwen zou hebben gesteld in zijn integriteit. Een dergelijke stelling is weinig ernstig. De korpschef is het aanspreekpunt van de voorzitter van het politiecollege (en de overige burgemeesters) zodat een vertrouwensrelatie net van groot belang is.

Een vertrouwen dat naderhand klaarblijkelijk is geschonden. De korpschef kan het in de gegeven omstandigheden niet ernstig bevreemdend vinden dat de bijzonder rekenplichtige niet de beschikking had over enig contract met betrekking tot de Volvo XC60 D30. De burgemeester die niet heeft beslist tot een aankoop van de wagen, aan wie geen contract wordt voorgelegd en vaststelt dat degene die de facturen van de politiezone betaalt geen kennis heeft van enige aankoop, kan bezwaarlijk worden verweten meerdere maanden geen enkele actie te hebben ondernomen. Op dat ogenblik eiste het dossier inzake het nieuw politiegebouw overigens alle aandacht op. Bovendien was er nog geen beslissing genomen inzake de leasing van voertuigen door de politieraad. Dit punt zou besproken worden op de politieraad van 17 oktober 2011. De vertrouwensbreuk kan niet worden ontkend.

Vertrouwensbreuk ten aanzien van de leden van het korps

De korpschef meent dat de brief van het managementteam van 19 maart 2012 een georkestreerd stuk is dat niet aantoont dat een verdere samenwerking onmogelijk is.

Het politiecollege heeft alvast geen enkele rol gespeeld bij het initiatief van de leden van het managementteam. De mogelijke tuchtfeiten zijn klaarblijkelijk tevens katalysator van een reeds bestaand - al dan niet gerechtvaardigd - ongenoegen omtrent de samenwerking tussen de korpschef en zijn naaste medewerkers.

Het politiecollege begrijpt ten eerste dat de brief van het managementteam van 19 maart 2012 de korpschef persoonlijk heeft geraakt. Uit zijn verweer blijkt evenwel terecht dat de procedure tot voorlopige schorsing op zich niet het forum is om een onderzoek ten gronde te voeren naar elk van de elementen die in het schrijven worden aangekaart. Het politiecollege neemt kennis van de bedenkingen en aanvullingen daarop namens de korpschef. Een beslissing over de voorlopige schorsing houdt geen uitspraak in over de staat van dienst van de korpschef in het verleden, maar is een tijdelijke en bewarende maatregel naar aanleiding van een concreet voorval. Voor de volledigheid merkt het politiecollege op dat een gebrek aan empathie op zich geen reden is om een verdere samenwerking in de toekomst definitief voor onmogelijk te houden. Hetzelfde geldt op zich voor loutere verschillen in mening.

De brief van het managementteam van 19 maart 2012 blijft evenwel een gegeven waaruit kennelijk blijkt dat er een vertrouwensbreuk bestaat tussen de korpschef en de overige leden van het managementteam. De vertrouwensbreuk hypothekeert in elk geval de goede werking van de dienst in het geval de korpschef en de leden van het managementteam voor het afronden van het opsporingsonderzoek terug zouden moeten samenwerken. Het politiecollege wenst geen risico's te nemen op dat vlak en de goede werking van de lokale veiligheidsdienst te vrijwaren.

De korpschef kan niet om de voor zichzelf sprekende stelling heen dat de feiten van die aard zijn om (tijdelijk) tot een vertrouwensbreuk te leiden ten aanzien van de leden van het korps. De korpschef betwist niet dat hij een voorbeeldfunctie heeft naar alle politieambtenaren van de lokale politie. Hij kan niet ernstig loochenen als hiërarchisch hoogste politieambtenaar thans niet meer over de vereiste morele integriteit en autoriteit te beschikken om het korps aan te sturen. Het eenzijdig aanvoelen van de korpschef en de beweringen aangaande de perceptie van de ontvanger en het personeel omtrent de huidige situatie is weinig aannemelijk en niet gestaafd door enige begunstigende verklaring.

De afwezigheid van de korpschef moet het evenzeer mogelijk maken dat het onderzoek in alle sereniteit en objectiviteit kan verlopen. Het politiecollege beroept zich aldus niet op het louter bestaan van een opsporingsonderzoek, maar evenzeer op de omstandigheden waarbinnen dit moeten kunnen plaatsvinden.

De onverenigbaarheid van de aanwezigheid van de korpschef met het belang van de dienst geldt ten aanzien van zijn persoon. Het - voor zover wettelijk mogelijk - toebedelen van een andere taak aan een korpschef laat niet toe om er anders over te oordelen. De korpschef is geen ondergeschikt personeelslid die eenvoudig op een andere dienst kan worden geplaatst. De lokale politiezone kent overigens niet die omvang dat een tijdelijke overplaatsing enig alternatief kan vormen voor een bewezen onverenigbaarheid van de aanwezigheid van de persoon van de verzoekende partij met het belang van de dienst.

De (verlenging van de) voorlopige schorsing is ingegeven om het belang van de dienst te vrijwaren en de goede werking ervan niet te hypothekeren. De korpschef kan aldus niet volstaan met het feit dat de rust ondertussen zou zijn teruggekeerd. Een onmiddellijke terugkeer zou des te meer onrust en beroering veroorzaken. Het politiecollege herhaalt ten overvloede dat het om deze reden aangewezen is de resultaten van het opsporingsonderzoek af te wachten”.

11. Aldus lijkt de bestreden beslissing de onverenigbaarheid van de aanwezigheid van de verzoeker met het belang van de dienst afdoende te verantwoorden door de vertrouwensbreuk die zowel ten aanzien van de bestuurlijke overheden als ten aanzien van de leden van het korps is ontstaan. De verzoeker brengt geen gegevens aan die het bestaan van die tweevoudige vertrouwensbreuk vermogen te ontkrachten. Daargelaten dat uit niets blijkt welke de representativiteit is van het ter terechtzitting neergelegde stuk van “een groep personeelsleden” waarin bezwaar wordt gemaakt tegen de aan de verzoeker opgelegde ordemaatregel, moet hoe dan ook worden vastgesteld dat dit stuk op

geen enkele wijze afbreuk doet aan het feit dat de nota van het managementteam van 19 maart 2012 onmiskenbaar het bestaan van een wezenlijke vertrouwensbreuk met de leden van dit team aantoont.

Voorts brengt de niet-betwiste omstandigheid dat de verzoeker contact heeft opgenomen met één van de mogelijke inschrijvers op een overheidsopdracht vooraleer een offerte werd ingediend, dat hij een contract heeft gesloten voor de huur van een Volvo XC60 D3 met van de opdracht afwijkende voorwaarden en dat hij noch het politiecollege, noch de politieraad ter gelegenheid van het nemen van de gunningsbeslissing daarover heeft ingelicht, de Raad van State ertoe in de huidige stand van de rechtspleging aan te nemen dat het politiecollege niet kennelijk onredelijk is geweest in zijn oordeel dat het zelf, minstens voorlopig, geen vertrouwen meer kan hebben in de verzoeker als korpschef en dat verzoekers aanwezigheid onverenigbaar is met het belang van de dienst.

Ten slotte lijken verzoekers bezwaren met betrekking tot de onverenigbaarheid van zijn verdere aanwezigheid binnen het korps, die hij ten aanzien van het politiecollege heeft laten gelden, een afdoende antwoord te hebben gekregen in de bestreden beslissing.

Het zesde middel is niet ernstig.

C. Achtste middel

Uiteenzetting van het middel

12. De verzoeker voert in het middel aan dat de verwerende partij haar macht heeft overschreden en de wet schendt, doordat zij meent te kunnen steunen op artikel 3 van de tuchtwet, terwijl dit artikel de tuchtstraffen regelt, die evenwel nu nog niet aan de orde zijn.

Beoordeling

13. Artikel 3 van de tuchtwet omschrijft het begrip “tuchtvergriep” als volgt: “elke handeling of gedraging, zelfs buiten de uitoefening van het ambt, die een tekortkoming aan de beroepsplichten uitmaakt of die van aard is de waardigheid van het ambt in het gedrang te brengen, is een tuchtvergriep en kan aanleiding geven tot het opleggen van een tuchtstraf”.

In de aanhef van de bestreden beslissing wordt inderdaad onder meer verwezen naar artikel 3 van de tuchtwet. Deze verwijzing toont op zich niet aan dat de verwerende partij met de bestreden beslissing de verzoeker tuchtrechtelijk heeft willen straffen, temeer daar in de bestreden beslissing met verwijzing naar de artikelen 59 tot 65 van de tuchtwet op omstandige wijze wordt uiteengezet dat de voorwaarden voor het opleggen een voorlopige schorsing als tijdelijke en bewarende maatregel vervuld zijn.

Het achtste middel is niet ernstig.

D. Tiende middel

Uiteenzetting van het middel

14. De verzoeker voert in het middel aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de zorgvuldigheidsplicht, doordat de verwerende partij een al te passieve houding heeft aangenomen in de zaak en de voorlopige schorsing omwille van het strafrechtelijk onderzoek “blind” heeft verlengd zonder een nieuwe evaluatie van de toestand. De verzoeker verwijst ter staving naar het arrest Verhaeghe, nr. 212.413 van 5 april 2011, van de Raad van State waarin werd geoordeeld dat de tuchtoverheid, met het oog op een zorgvuldige feitenvinding, in redelijkheid de haar door artikel 61ter, § 1, van het Wetboek van Strafvordering geboden mogelijkheid tot het vragen van inzage in het strafdossier na burgerlijke partijstelling diende aan te wenden.

Beoordeling

15. De feitelijke gegevens die aan de grondslag lagen van het voornoemde arrest van de Raad van State zijn niet vergelijkbaar met de voorliggende zaak, die slechts enkele maanden oud is en waarin nog een opsporingsonderzoek wordt gevoerd. De verzoeker kan de verwerende partij bezwaarlijk onzorgvuldigheid verwijten omdat zij eind april een beslissing neemt over de verlenging van de voorlopige schorsing naar aanleiding van een opsporingsonderzoek dat pas begin februari werd opgestart, dit is minder dan drie maanden eerder, en nog niet is afgerond.

Het tiende middel is niet ernstig.

E. Elfde middel

Uiteenzetting van het middel

16. De verzoeker voert in het middel aan dat de verwerende partij haar macht heeft overschreden en de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

Hij betoogt dat het politiecollege als gewone tuchtoverheid op 29 maart 2012 de hogere tuchtoverheid, met name de minister van Binnenlandse Zaken, heeft geadieerd en derhalve op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet meer beschikte over een dossier om zich op te steunen bij het uitspreken van de verlenging van de voorlopige schorsing. Volgens de verzoeker rest het politiecollege geen rechtsmacht meer, doordat het de voornoemde minister met de afhandeling van de zaak heeft belast. De hogere tuchtoverheid is nog de enige die kan beslissen over het nemen van ordemaatregelen in afwachting van de uitkomst van het strafonderzoek.

De verzoeker verwijst naar artikel 61 van de tuchtwet, dat bepaalt dat over de verlenging wordt beslist, naargelang van het geval, door de minister van Binnenlandse Zaken, de burgemeester of het politiecollege. Volgens hem verwijzen de woorden “naargelang van het geval” evident naar de vraag of het dossier zich bij de hogere dan wel bij de gewone tuchtoverheid bevindt. De verzoeker verwijst ter staving van zijn standpunt voorts naar een antwoord op een parlementaire vraag aan de minister van Binnenlandse Zaken.

De verzoeker stelt dat de bestreden beslissing helemaal niet antwoordt op zijn argumentatie.

Beoordeling

17. Artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd andere ordemaatregelen bepaald door de Minister van Binnenlandse Zaken die onder meer ter gelegenheid van een tuchtvordering kunnen getroffen worden, kan de burgemeester of, naar gelang van het geval, het politiecollege, het personeelslid van de lokale politie tegen wie een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek loopt of een strafvervolgning werd ingesteld en wiens aanwezigheid bij de lokale politie onverenigbaar is met het belang van de dienst, bij ordemaatregel voorlopig schorsen”.

Hieruit blijkt dat de bevoegdheid voor het opleggen van een voorlopige schorsing bij ordemaatregel aan een personeelslid van de lokale politie is toegewezen aan de burgemeester of, in het geval van een meergemeentepolitiezone, aan het politiecollege.

Artikel 59, tweede lid, van de tuchtwet wijst diezelfde bevoegdheid ten aanzien van personeelsleden van de federale politie toe aan de minister van Binnenlandse Zaken.

De bepaling van artikel 61 van de tuchtwet luidens dewelke de voorlopige schorsing wordt verlengd “naar gelang van het geval” door de minister van Binnenlandse Zaken, de burgemeester of het politiecollege, doet geen afbreuk

aan de door artikel 59 toegewezen bevoegdheden. “Naar gelang van het geval” doelt aldus op hetzelfde onderscheid als datgene dat in artikel 59 wordt gemaakt en niet op de vraag of de zaak door de hogere dan wel door de gewone tuchtoverheid wordt behandeld. In het door de verzoeker aangehaalde antwoord op de parlementaire vraag aan de minister van Binnenlandse Zaken kan evenmin steun worden gevonden voor zijn stelling.

In tegenstelling met hetgeen de verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk omstandig op zijn argumentatie dienaangaande ingegaan.

Het elfde middel is niet ernstig.

F. Twaalfde middel

Uiteenzetting van het middel

18. De verzoeker voert in het middel aan dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht schendt, doordat hij eerst voorlopig werd geschorst voor 2,5 maanden en deze voorlopige schorsing nu met vier maanden wordt verlengd niettegenstaande hij extra bezwaren hiertegen heeft aangebracht waaraan evenwel zonder enige motivering wordt voorbijgegaan. De verlenging van de voorlopige schorsing met vier maanden wordt gemotiveerd met het argument dat de initiële termijn ruim onvoldoende is gebleken. Dit blijkt evenwel nergens uit. Integendeel wordt de verzoeker op 9 mei 2012 door het Comité P gehoord. Dit is het laatste verhoor dat nog moet worden uitgevoerd. De termijn van vier maanden is niet noodzakelijk, minstens wordt niet gemotiveerd waarom hij noodzakelijk is. Het ware zorgvuldiger geweest in een kortere termijn te voorzien, en die termijn indien nodig te verlengen.

Beoordeling

19. Voor zover de verzoeker meent dat hij aanspraak kan maken op een verlenging van zijn voorlopige schorsing met slechts 2,5 maanden omdat de eerste voorlopige schorsing ook zo lang duurde, dient erop te worden gewezen dat de wet in de mogelijkheid voorziet om voor een periode van ten hoogste vier maanden te schorsen. Het bestuur beschikt op dit vlak over een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid en dient slechts te verantwoorden waarom het een voorlopige schorsing van vier maanden noodzakelijk acht. Te dezen stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing vast dat het opsporingsonderzoek nog niet is afgerond en dat het feit dat de verzoeker op 9 mei 2012 door het Comité P wordt verhoord geen zekerheid geeft omtrent de datum waarop het opsporingsonderzoek afgerond zal zijn. De procureur des Konings heeft dit in zijn brief van 4 april 2012 aan de voorzitter van het politiecollege overigens bevestigd, waar hij stelt dat “het voorbarig [is] om nu reeds een einddatum van het onderzoek voorop te stellen”. Voorts acht de verwerende partij de voorlopige schorsing noodzakelijk om de rust in het korps te bewaren en het straf- en tuchtonderzoek in alle objectiviteit en sereniteit te laten plaatshebben, temeer nu zij zich geconfronteerd ziet met het schrijven van 19 maart 2012 van de leden van het managementteam waaruit blijkt dat verdere samenwerking met de verzoeker niet meer mogelijk wordt geacht.

De desbetreffende overwegingen van de bestreden beslissing ter verantwoording van de duur van de voorlopige schorsing lijken afdoende en niet kennelijk onredelijk.

Het twaalfde middel is niet ernstig.

G. Dertiende middel

Uiteenzetting van het middel

20. De verzoeker voert in het middel aan dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt, doordat wordt gesteld dat hij geen verweer heeft gevoerd met betrekking tot de inhouding van 25 % van de brutowedde bij de eerste voorlopige schorsing, wat niet correct is. Hij voegt eraan toe dat hij bij het verhoor dat aan de bestreden beslissing is voorafgegaan, heeft uiteengezet dat naast de 25 % inhouding van de wedde tevens 100 % van de mandaattoelage werd ingehouden, waardoor het eigenlijk een inhouding van 33,60 % betrof. De verzoeker stelt te hebben berekend dat bij inhouding van 100 % van de mandaattoelage maximaal 15 % van de brutowedde kan worden ingehouden om tot de maximaal toegelaten inhouding van 25 % te komen. De verwerende partij heeft deze redenering volgens hem gevolgd en de inhouding voor de toekomst beperkt tot 15 %. De verwerende partij erkent echter niet dat de initiële inhouding onwettig is en gaat niet in op de vraag om die onwettigheid recht te zetten.

Beoordeling

21. Daargelaten de vraag of het standpunt van de verzoeker dat voor de berekening van de maximale inhouding van de wedde rekening moet worden gehouden met de mandaattoelage correct is, dient alleszins te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een inhouding van 15 % van de wedde oplegt en dat deze inhouding, naar eigen zeggen van de verzoeker, binnen de grenzen van de wettelijk toegelaten inhouding van 25 % van de wedde valt. De verzoeker betwist op dit punt de wettigheid van de bestreden beslissing niet.

Voor zover de verzoeker laat gelden dat de verwerende partij bij het opleggen van de eerste voorlopige schorsing op 13 februari 2012 op een onwettige wijze 25 % van de wedde zou hebben ingehouden, dat hij zich toen daartegen heeft verweerd, maar dat met zijn verweer geen rekening is gehouden,

verduidelijkt hij niet hoe deze beweerde onwettigheid van de eerste voorlopige schorsing de thans bestreden beslissing zou aantasten. Voor zover de verzoeker ervan uitgaat dat de bestreden beslissing die beweerde onwettigheid had moeten goedmaken, legt hij niet uit hoe de omstandigheid dat deze dat niet heeft gedaan tot het besluit zou dienen te leiden dat de opgelegde verlenging van zijn voorlopige schorsing met inhouding van 15 % onwettig zou zijn.

Het dertiende middel is niet ontvankelijk.

H. Veertiende middel

Uiteenzetting van het middel

22. De verzoeker voert in het middel de schending aan van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, doordat de verwerende partij de inhouding van wedde verantwoordt door een algemene verwijzing naar de ernst en de weerslag van de feiten op de dienst en naar de voorbeeldfunctie van de korpschef, terwijl hij reeds ter gelegenheid van het verhoor heeft laten gelden dat een ordemaatregel geen uitstaans heeft met de schuldvraag, zodat een inhouding van wedde bezwaarlijk kan worden verantwoord door een dergelijke algemene verwijzing. Voorts volstaat volgens de verzoeker het motief dat een voorlopig geschorste persoon geen prestaties moet verrichten en geen onkosten moet maken, niet als een verantwoording *in concreto*, vermits dit geldt voor iedere voorlopig geschorste persoon.

Beoordeling

23. Voor zover de verzoeker in het middel ervan uitgaat dat de bestreden beslissing de inhouding van 15 % van de brutowedde motiveert door een algemene verwijzing naar “de ernst en de weerslag op de dienst van de feiten” of “de voorbeeldfunctie van de korpschef”, moet worden opgemerkt dat deze verwijzing voorkomt in de motivering van het voorstel van verlenging van de

voorlopige schorsing dat bij het politiecollege voorlag voordat de verzoeker werd gehoord. In de motivering van de bestreden beslissing komt deze verwijzing als zodanig niet voor. De motivering van de bestreden beslissing is weliswaar beperkt tot een antwoord op de bezwaren die de verzoeker heeft laten gelden met betrekking tot het voormelde voorstel, maar de bestreden beslissing lijkt aldus de motivering van dit voorstel bij te vallen en tot de hare te maken.

In het voorstel wordt de inhouding van wedde gemotiveerd door de volgende elementen: de ernst en weerslag van de feiten op de dienst, de hiërarchische positie en de voorbeeldfunctie van de korpschef binnen de lokale politie en de omstandigheid dat de voorlopige schorsing inhoudt dat de korpschef geen prestaties dient te verrichten en als gevolg daarvan geen onkosten meer moet maken. Al deze elementen zijn concreet op verzoekers situatie toepasbaar en lopen geenszins vooruit op de beslechting van de schuldvraag.

Op de bezwaren die de verzoeker voor het politiecollege heeft aangevoerd met betrekking tot de voorgestelde inhouding van wedde, antwoordt de bestreden beslissing dat de verwerende partij het standpunt inzake de onwettigheid van de inhouding van wedde opgelegd bij de beslissing van 13 februari 2012 niet deelt, dat zij rekening houdt met de argumenten van de verzoeker inzake zijn studerende kinderen hoewel hiervan geen concrete bewijsstukken worden bijgebracht, en dat zij rekening houdt met de regeling die de verzoeker met de gedupeerde heeft getroffen en de weerslag daarvan op de financiële situatie van de verzoeker. Vervolgens wordt besloten dat de inhouding van wedde kan worden beperkt tot 15 %.

Aldus lijkt de opgelegde inhouding van wedde afdoende gemotiveerd, óók in functie van de concrete situatie van de verzoeker, en lijken verzoekers bezwaren dienaangaande op een zorgvuldige wijze onderzocht en beantwoord.

Het veertiende middel is niet ernstig.

24. Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 16 mei 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bert Thys,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Bert Thys